

— Искаме да станемъ добри! — каза Дако.

— Като искате, защо не станете?

— Пустни ни да си отидемъ при мама. Тамъ ще бждемъ много добри!

— Да дойде тука Шарко! — заповѣда кучешкиятъ царь. Шарко дотърча и погледна момчетата.

— Можешъ ли да простишъ на тѣзи момчета, Шарко? — попита царьтъ. — Тѣ казватъ, че нѣма вече да те мжчатъ.

Шарко замахна опашка и рече:

— Мога ли да не имъ простя. Тѣ сж весели момчета. Били сж ме, мжчили сж ме, но и добро съмъ видѣлъ отъ тѣхъ!

— Щомъ е тѣй, откарай ги при майка имъ!

Деко и Дако се поклониха и излѣзоха. Позволиха имъ да се качатъ на количката. Тѣ взеха и Шарка при себе си. Пазачитѣ впрегнаха Черня и той полетѣ съ количката къмъ къщата на момчетата.

Деко прегърна Шарка и рече:

— Живъ да си ни, Шарченце. Ти ни спаси. Никога вече нѣма да те мжчимъ.

— И коткитѣ нѣма да мжчимъ! — добави Дако. — И птичкитѣ. Че има и котешко царство, и птичи царь. Нали, Шарко?

— Ау-ау! — отвърна Шарко и близна по нослето малкия немирникъ.

Ранъ-Босилекъ.

